

EVANĢĒLIJA VIENOTĪBA

Sabata pēcpusdienai

NEDEĻAS PĒTĪJUMIEM:

Gal. 2:1-14, 1. Kor. 1:10-13, 1. Moz. 17:1-21, Jāņa 8:31-36, Kol. 3:11.

ATMIŅAS PANTS:

„Piepildiet manu prieku, būdami vienprātībā, kopīgā mīlestībā, vienoti dvēselē un domās.” (Fil. 2:2)

Protestantu reformators Žans Kalvins uzskatīja, ka vienotības trūkums un šķelšanās ir velna galvenie līdzekļi pret draudzi. Viņš brīdināja, ka kristiešiem vajadzētu izvairīties no šķelšanās kā no mēra.

Bet vai vienotība ir jāsaglabā uz patiesības rēķina? Iedomājies, ja Mārtiņš Luters, protestantu reformācijas tēvs, būtu izvēlējis vienotības vārdā atsaukt savus uzskatus par glābšanu ticībā, kad viņu izsauca uz Vormsas reihstāgu.

„Ja reformators būtu piekāpies vienā vienīgā punktā, tad uzvarētu sātans un viņa pulki. Bet tieši šī viņa nesvārstīgā noteiktība panāca draudzes atbrīvošanos un ievadīja jaunu labāku ēru.” (E. Vaita „Lielā cīņa”, 166. lpp.)

Gal. 2:1-14 mēs lasām, ka apustulis centās darīt visu, kas ir viņa spēkos, lai saglabātu vienotību apustuliskajās aprindās, kamēr daži ticīgie mēģināja šo vienotību sagraut. Bet, lai arī cik svarīga Pāvilam bija šī vienotība, viņš šī mērķa dēļ atteicās pakļaut kompromisam evaņģēlija patiesību. Lai arī vienotībā ir vieta dažādībai, šajā procesā evaņģēlijs nedrīkst būt pakļauts kompromisam.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles studijām 15. jūlijā.

Vienotības svarīgums

Izlasi 1. Kor. 1:10-13. Ko šī rakstvieta mums atklāj par to, cik svarīga, pēc Pāvila domām, bija vienotība draudzē? _____

Atspēkojis apmelojumus, ka viņa evaņģēlijs nav nācis no Dieva, Pāvils pievērsās citai pret viņu vērstai apsūdzībai (Gal. 2:1, 2). Viltus skolotāji Galatijā apgalvoja, ka Pāvila evaņģēlijs nav saskaņā ar to, ko māca Pēteris un citi apustuļi. Pāvils, viņi teica, ir nodevējs.

Atbildot uz šo apsūdzību, Pāvils atgādina par savu ceļojumu uz Jeruzālemi, kas notika vismaz 14 gadu pēc viņa atgriešanās. Lai gan mēs nezinām, kad tieši notika šis ceļojums, senajos laikos neviens ceļojums nebija viegls. Ja viņš ceļoja pa sauszemi no Antiohijas uz Jeruzālemi, 480 km garais ceļojums ilga vismaz trīs nedēļas. Pie tam tas bija saistīts ar visām iespējamajām grūtībām un briesmām. Tomēr, neskatoties uz to, Pāvils devās ceļā nevis tāpēc, ka apustuļi viņu aicināja, bet Gara mudināts. Nonākot galā, viņš izstāstīja savu evaņģēliju apustuļiem.

Kāpēc viņš tā darīja? Noteikti ne tāpēc, ka viņam bija šaubas par savu mācību. Viņam noteikti nevajadzēja viņu pilnvarojumu. Galu galā, viņš šo evaņģēliju bija sludinājis jau 14 gadus. Lai gan viņam nebija vajadzīga ne apustuļu atļauja, ne atzīšana, viņš augstu vērtēja viņu atbalstu un iedrošinājumu.

Tādējādi apsūdzība, ka viņa vēsts ir atšķirīga, bija uzbrukums ne tikai Pāvilam, bet arī uzbrukums apustuļu vienotībai un pašai draudzei. Saglabāt apustuļu vienotību bija vitāli svarīgi, jo šķelšanās starp Pāvila pagānu misiju un draudzi Jeruzālemē varēja radīt postošas sekas. Ja starp pagāniem un jūdu kristiešiem nebūs vienotības, tad „Kristus būtu dalīts, un enerģija, ko Pāvils ieguldīja un cerēja ieguldīt, lai nestu evaņģēliju pagānu pasaulē, būtu veltīga.” (F. F. Brūss „Vēstule galatiešiem” (Grand Rapids, Mich.: William B. Eerdmans Publishing Company, 1982), 111. lpp.)

Kādi jautājumi apdraud draudzes vienotību mūsdienās? Vēl svarīgāk – kad esam tos identificējuši, kā mums tālāk rīkoties? Kādi jautājumi ir svarīgāki par pašu vienotību? _____

Apgraizīšana un viltus brāļi

Kāpēc apgraizīšana bija tik svarīgs jautājums strīdā starp Pāvilu un dažiem jūdu kristiešiem? Skat. 1. Moz. 17:1-22, Gal. 2:3-5, 5:2, 6; Ap. d. 15:1, 5.

Kāpēc nav grūti saprast, kā daži varēja uzskatīt, ka pat pagāniem ir jābūt tai pakļautiem? _____

Apgraizīšana bija zīme derības attiecībām, ko Dievs iecēla ar Ābrahāmu, jūdu tautas tēvu. Lai gan apgraizīšana bija domāta tikai Ābrahāma vīriešu kārtas pēcnācējiem, derības attiecībās ar Dievu bija aicināts ikviens. Apgraizīšanas zīme Ābrahāmam tika dota 1. Moz. 17. nodaļā. Tas notika pēc Ābrahāma neveiksmīgā mēģinājuma palīdzēt Dievam piepildīt Viņa apsolījumu dot viņam dēlu, radot bērnu ar sievas ēģiptiešu izcelsmes verdzeni.

Apgraizīšana bija piemērota derības zīme. Tā atgādināja, ka vislabākie cilvēku plāni nekad neizdarīs to, ko pats Dievs ir apsolījis. Ārējai apgraizīšanai vajadzēja simbolizēt sirds apgraizīšanu (5. Moz. 10:16, 30:6, Jer. 4:4, Rom. 2:29). Tā aino atteikšanos no uzticēšanās sev, tā vietā cilvēkam kļūstot pilnīgi atkarīgam no Dieva.

Tomēr Pāvila dienās apgraizīšana bija kļuvusi par augstu vērtētu nacionālās un reliģiskās identitātes zīmi, nevis par to, kas tā sākotnēji bija domāta. Aptuveni 150 gadu pirms Jēzus dzimšanas daži pārāk dedzīgi patrioti ne tikai uzspieda apgraizīšanu visiem neapgraizītajiem jūdiem Palestīnā, bet arī pieprasīja to no visiem cilvēkiem, kas dzīvoja apkārtējās tautās un nonāca viņu pakļautībā. Daži pat uzskatīja, ka apgraizīšana ir pase, lai tiktu glābts. To varam redzēt senās epigrammās, kas pārlicināti apgalvo: „Apgraizīti vīrieši nenonāk ellē.” (C. E. B. Kranfilds „Kritisks un ekseģētisks Vēstules romiešiem komentārs” (Edinburgh: T.&T. Clark Ltd., 1975), 172. lpp.)

Būtu kļūda pieņemt, ka Pāvils bija pret pašu apgraizīšanu. Pāvils iebilda pret to, ka pagāniem būtu jāpakļaujas apgraizīšanai. Viltus skolotāji teica: „Ja jūs netiekat apgraizīti, kā to prasa Mozus likums, jūs nevarat tikt glābti.” (Ap. d. 15:1) Jautājums patiesībā nebija par apgraizīšanu, bet par glābšanu. Glābšana ir vai nu tikai ticībā Kristum vien, vai arī kaut kas, ko cilvēks nopelna ar paklausību.

Varbūt mūsdienās apgraizīšanas jautājums nav aktuāls. Bet kas ir tas (ja ir), ar ko mūsdienu draudze cīnās un kur mēs varētu vilkt paralēles ar šo problēmu?

Vienotība dažādībā

Izlasi Gal. 2:1-10. Pāvils saka, ka viltus brāļi „ bija izezagušies izokšķerēt mūsu brīvību, kas mums ir Jēzū Kristū, lai mūs paverdzinātu,” (Gal. 2:4). No kā ir brīvi kristieši? Izlasi Jāņa 8:31-36, Rom. 6:6, 7; 8:2, 3; Gal. 3:23-25; 4:7, 8; Ebr. 2:14, 15. Kā mēs piedzīvojam savā dzīvē šo brīvības realitāti? _____

Brīvība kā kristīgās pieredzes apraksts ir svarīgs Pāvila uzskats. Viņš lietojis šo vārdu biežāk nekā jebkurš cits Jaunās Derības autors, un Vēstulē galatiešiem vārdi „brīvs” un „brīvība” parādās neskaitāmas reizes. Tomēr brīvība kristietim nozīmē brīvību Kristū. Tā ir iespēja dzīvot netraucētu nodošanās dzīvi Dievam. Tā ietver brīvību no vergošanas grēcīgās dabas tieksmēm (Rom. 6), brīvību no likuma soda (Rom. 8:1, 2), brīvību no nāves varas (1. Kor. 15:55).

Apustuļi atzina, ka Pāvilam „uzticēta evaņģēlija sludināšana pie neapgraizītajiem tāpat kā Pēterim pie apgraizītajiem” (Gal. 2:7). Ko tas liek domāt par vienotības un dažādības raksturu draudzes iekšienē? _____

Apustuļi atzina, ka Dievs bija aicinājis Pāvilu sludināt evaņģēliju pagāniem, tāpat kā Viņš bija aicinājis Pēteri sludināt jūdiem. Abos gadījumos evaņģēlijs bija viens un tas pats, bet veids, kā tas tika pasniegts, bija atkarīgs no cilvēkiem, kurus apustuļi centās aizsniegt. Evaņģēlijs atnesīs šo vienību, “kas ir pamats kristīgai vienotībai, tieši vienotība dažādībā” (Džeimss D. G. Dans „Vēstule galatiešiem” (Peabody, Mass.: Hendrickson Publishers, Inc., 1993), 106. lpp.).

Cik atvērtiem mums vajadzētu būt pret evaņģelizācijas metodēm un liecināšanu, kas liek mums iziet no savas „komforta zonas”? Vai ir kādi evaņģelizācijas veidi, kas tevi uztrauc? Ja jā, kas tie ir, kāpēc tie tevi uztrauc, un varbūt tev vajadzētu būt atvērtākam pret tiem? _____

Strīds Antiohijā (Gal. 2:11-13)

Kādu laiku pēc Pāvila konsultācijas Jeruzālemē Pēteris apmeklēja Antiohiju Sīrijā, kur atradās pirmā pagāņu draudze un notika Pāvila misijas aktivitātes, par kurām rakstīts Apustuļu darbos. Tur atrodoties, Pēteris brīvi ēda kopā ar pagāņu kristiešiem, bet, kad ieradās grupa jūdu kristiešu no Jēkaba ļaudīm, viņš, baidoties, ko viņi padomās, pilnībā izmainīja savu uzvedību.

Kāpēc Pēterim vajadzēja rīkoties pareizāk? Salīdzini Gal. 2:11-13 un Ap. d. 10:28. Ko viņa rīcība mums stāsta par to, cik spēcīgi mūsu dzīvēs var būt iesakņojusies kultūra un tradīcijas? _____

Daži bija kļūdaini pieņēmuši, ka Pēteris un citi jūdi kopā ar viņu bija pārtraukuši sekot Vecās Derības likumiem par šķīstu un nešķīstu ēdienu. Tomēr šķiet, ka šis nav tas gadījums. Ja Pēteris un visi jūdu kristieši būtu atstājuši jūdu ēšanas likumus, sekas noteikti būtu bijis liels troksnis draudzē. Ja tas tā būtu, tad kāds noteikti būtu par to pastāstījis, bet neviens to nebija darījis. Visticamākais, ka runa bija par ēšanu pie viena galda ar pagāniem. Tā kā jūdi uzskatīja pagāņus par nešķīstiem, viņi, cik vien bija iespējams, izvairījās no sociālas saskarsmes ar viņiem.

Pēteris pats cīnījās ar šo jautājumu. Tikai atklāsme no Dieva palīdzēja viņam to skaidri saprast. Pēc tam, kad Pēteris bija iegājis romiešu virsnieka Kornēlija namā, viņš tam teica: „Jūs zināt, ka jūdiem nav atļauts saieties ar svešautieti vai ieiēt tā mājā. Bet Dievs man ir parādījis, ka nevienu cilvēku nevajag saukt par apgānītu vai nešķīstu.” (Ap. d. 10:28) Lai gan viņš izprata šo jautājumu, viņš tik ļoti baidījās no savu tautiešu uzbrukumiem, ka atgriezās atpakaļ pie savas ierastās rīcības. Acīmredzot tik stiprs bija kultūras un tradīciju spēks Pētera dzīvē.

Tomēr Pāvils Pētera rīcību nosauca tieši tādā vārdā, kāda tā bija. Gal. 2:13 lietotais grieķu vārds nozīmē „liekulība”. „Pat Barnaba tika ierauts līdz ar viņiem liekulībā,” viņš teica (Gal. 2:13). Skarbi vārdi no Dieva vīra Dieva vīram.

Kāpēc ir tik viegli būt liekulim? (Vai tas varētu būt tāpēc, ka mums ir tieksme aizvērt acis pret savām kļūdām, bet kāri meklēt kļūdas citos?) Kāda veida liekulību tu vari saskatīt savā dzīvē? Vēl svarīgāk – kā tu to vari atpazīt un izsakņot? _____

Pāvila bažas (Gal. 2:14)

Situācija Antiohijā noteikti bija saspringta: Pāvils un Pēteris, divi draudzes vadītāji, atradās atklātā konfliktā. Un Pāvils, aicinot Pēteri atbildēt par savu rīcību, neko nenoklusē.

Kādus iemeslus publiskam strīdam ar Pēteri Pāvils min? Gal. 2:11-14. _____

Pāvils redzēja, ka problēma nav tajā, ka Pēteris bija nolēmis ēst kopā ar viesiem no Jeruzālemes. Senās viesmīlības tradīcijas to noteikti prasīja.

Jautājuma būtība bija „evanģēlija patiesība”. Citiem vārdiem, tas nebija tikai jautājums par sadraudzību vai ēšanas ieradumiem. Pētera rīcība būtībā atklāja viņa attieksmi pret visu evanģēlija vēsti.

Izlasī Gal. 3:28 un Kol. 3:11. Kā šajos pantos atklātā patiesība palīdz mums saprast Pāvila skarbo reakciju? _____

Pāvilam atrodoties Jeruzālemē kopā ar Pēteri un citiem apustuļiem, viņi bija nonākuši pie secinājuma, ka pagāni drīkst baudīt visas svētības Kristū, arī neveicot apgraizīšanu. Pētera rīcība tagad šo vienošanos pakļāva riskam. Tur, kur kādreiz jūdu un pagānu kristieši bija apvienojušies atklātā sadraudzībā, tagad draudze tika sadalīta un tāda varēja palikt arī nākotnē.

No Pāvila viedokļa Pētera uzvedība netieši norādīja, ka pagānu kristieši labākajā gadījumā ir zemāka ranga ticīgie. Viņš uzskatīja, ka Pētera rīcība izdarīs spēcīgu spiedienu uz pagāniem, ja viņi gribētu piedzīvot pilnīgu sadraudzību. Tādējādi Pāvils saka: „Ja tu, jūds būdams, dzīvo pēc pagānu un ne pēc jūdu paražām, kā tu gribi piespiest pagānus dzīvot pēc jūdu dzīvesveida?” (Gal. 2:14, RV) Frāzi „dzīvot pēc jūdu dzīvesveida” burtiski varētu tulkot „jūdaiskot”. Šis vārds bija bieži sastopams izteiciens, kas nozīmēja „pieņemt jūdu dzīvesveidu”. Tas tika lietots attiecībā uz pagāniem, kas apmeklēja sinagogu un piedalījās citās jūdu tradīcijās. Tas bija arī iemesls, kāpēc Pāvila pretiniekus, ko viņš dēvē par viltus brāļiem, bieži sauc par „jūdaiskotājiem”.

It kā Pētera rīcība jau nebūtu pietiekami slikta, arī Barnaba tiek pieķerts tādā pašā uzvedībā – vēl viens, kam vajadzēja rīkoties pareizāk. Kāds nepārprotams piemērs „draugu spiediena” spēkam! Kā mēs varam iemācīties pasargāt sevi no nepareizas ietekmes, ko saņemam no apkārtējiem cilvēkiem? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Par vienotību un dažādību draudzē izlasi E. Vaitas grāmatā „Padomi rakstniekiem un izdevējiem” nodaļu „Jaunas gaismas pārbaude” („Investigation of New Light”) 45., 47. lpp., grāmatā „Izmeklētas vēstis”, 1. sēj., nodaļu „Agrīno apgalvojumu paskaidrošana”, 75. lpp., grāmatā „Evaņģēlija kalpi” nodaļu „Taktiskums”, 117.–119. lpp., kā arī 1888. gada materiālos, 3. sēj., „Manuskripts 898”, 1092., 1093. lpp.

„Pat vislabākais, ko cilvēks var izdarīt, atstāts viņa paša ziņā, radīs smagas kļūdas. Jo vairāk atbildības gulstas uz cilvēku, jo augstāks ir viņa stāvoklis, lai pavēlētu un kontrolētu, jo vairāk Jaunuma viņš var izdarīt, sabojājot prātus un sirdis, ja viņš rūpīgi nesekos Kunga ceļam. Antiohijā Pēteris kļūdījās godīguma principā. Pāvilam bija jāiztur viņa postošā ietekme aci pret aci. Tas ir uzrakstīts, lai citi varētu no tā gūt mācību un lai tā būtu svinīgs brīdinājums cilvēkiem augstos amatos, lai viņi neatkāptos no godīguma, bet stingri turētos pie principiem.” (“SDA Bībeles komentāri”, 6. sēj., E. Vaitas komentārs, 1108. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Tikai nedaudziem patīk nesaskaņas, bet dažreiz tās ir vajadzīgas. Kādos apstākļos draudzei vajadzētu nosodīt kļūdas un disciplinēt tos, kas atsakās pieņemt rājienu?

2. Septītās dienas adventistu draudzei augot visā pasaulē, tā vienlaikus kļūst arvien dažādāka. Kādus soļus vajadzētu draudzei spert, lai mēs būtu droši, ka šādā dažādībā netiks pazaudēta vienotība? Kā mēs varam iemācīties pieņemt un pat baudīt kultūru un tradīciju dažādību mūsu vidū, vienlaikus saglabājot vienotību?

3. Kādiem būtiskiem elementiem nevajadzētu mainīties, līdzdalot evaņģēliju kādā atšķirīgā kultūrā, un kas var mainīties? Kā mēs varam iemācīties atšķirt, kas ir jā saglabā un no kā mēs varam atteikties, ja nepieciešams?

KOPSAVILKUMS:

Dažu jūdu kristiešu nostāja, ka pagāni ir jāapgraiza, lai viņi būtu īsti Kristus sekotāji, kļūva par nopietnu draudu agrīnās draudzes vienotībai. Tā vietā, lai jautu šim jautājumam sadalīt draudzi divās atšķirīgās kustībās, apustuļi strādāja kopā, neskatoties uz konfliktiem, kas izcēlās arī viņu pašu vidū. Viņiem bija jānodrošina, ka Kristus miesa paliek vienota un uzticīga evaņģēlija patiesībai.